

olvasópéldány © Pozsonyi Pagony

olvasópeldány © Pozsonyi Pagony

A MACSKAHERCEG
KILENCEDIK ÉLETE

olvasópéldány © Pozsonyi Pagony

Gimesi Dóra

A MACSKAHERCEG KILENCEDIK ÉLETE

két mese

olvasópéldány © Pozsonyi Pagony

Szegedi Katalin rajzaival

E. A.-nak, aki a vállán viszi a világegyetemet.

*- De hiszen csibész.
- Olyannak is kell lenni.*

(Molnár Ferenc: *Liliom*)

ISBN 978-963-410-327-1

© Gimesi Dóra – Szegedi Katalin – Pozsonyi Pagony Kft. (1137 Pozsonyi út 26.), 2017
www.pagony.hu

Írta: © Gimesi Dóra
Rajzolta: © Szegedi Katalin

Reprodukció: Kökény Alajos

Felelős kiadó: Banyó Péter
Szerkesztette: Győri Hanna
Műszaki vezető: Pais Andrea

Produkciós munkák: Wunderlich Production Kft.
Produkciós vezető: Mészáros Gabriella
Nyomás, kötés: Reálsisztéma Dabasi Nyomda Zrt.
Vezérigazgató: Vágó Magdolna
Munkaszám: 171607
www.dabasinomda.hu

A kötet megjelenését a Nemzeti Kulturális Alap támogatta.

olvasópéldány © Pozsonyi Pagony

Amikor a városban
megállt az idő

olvasópéldány © Pozsonyi Pagony

Özvegy Závocski Endréné sokat járt a Ligetbe, amíg élt. Tavasszal a padon üldögélve szagolta a nyíló akácokat, nyáron a napba tartotta az arcát, ősszel térdig gázolt a falevélben, télen morzsát szórt a rigóknak. Nemigen beszélt, inkább csak hallgatta a fák susogását. Így aztán senki sem csodálkozott nagyon, hogy amikor Závocski Endréné meghalt, belőle is platánfa lett. Magasra és terebélyesre nőtt a ligeti tó partján, és megnyugodva állapította meg, hogy fának lenni semmivel sem rosszabb, mint embernek. Tavasszal ugyanúgy illatoztak körülötte az akácok, nyáron simogatta a nap, ősszel körültáncolták a falevelek, télen a tenyeréből ettek a rigók.

Egyszer, amikor különösen hosszúra nyúlt a tél, fázósan bújtak össze mind, akik éltek: a házakban az emberek, a Ligetben a fák. Csupasz koronájukon megremegett a zúzmara, ahogy egymáshoz hajoltak és összesúgtak a szélben.

- Már egészen elgémberedtek a gyökereim - jegyezte meg Tóth Mancika, a karcsú akác.

- Sosem lesz tavasz, én mondom, sosem lesz - sóhajtott egy peszsimista fűzfa.

Závocski Endréné megvetően prüszkölt, és a korcsolyázótó felé nézett. Még hogy sosem! Ha ezek tudnák, hány tavaszt látott ő már kivirágozni, hány gyereket felnőni, hány szerelmet fellángolni, hány szívet megszakadni!

- A gyerekek felnőnek, a szívek megszakadnak, de abban mindenki biztos lehet, hogy a telet tavasz követi, és a zimankó nem tart

örökké. Ez így van, amióta világ a világ. Kivéve persze azt az esetet, amikor a városban megállt az idő.

- Milyen esetet? - kíváncsiskodott Tóth Mancika.

- Régen történt - dünnyögte Závoczki Endréné. - Maga akkor még faiskolába járt.

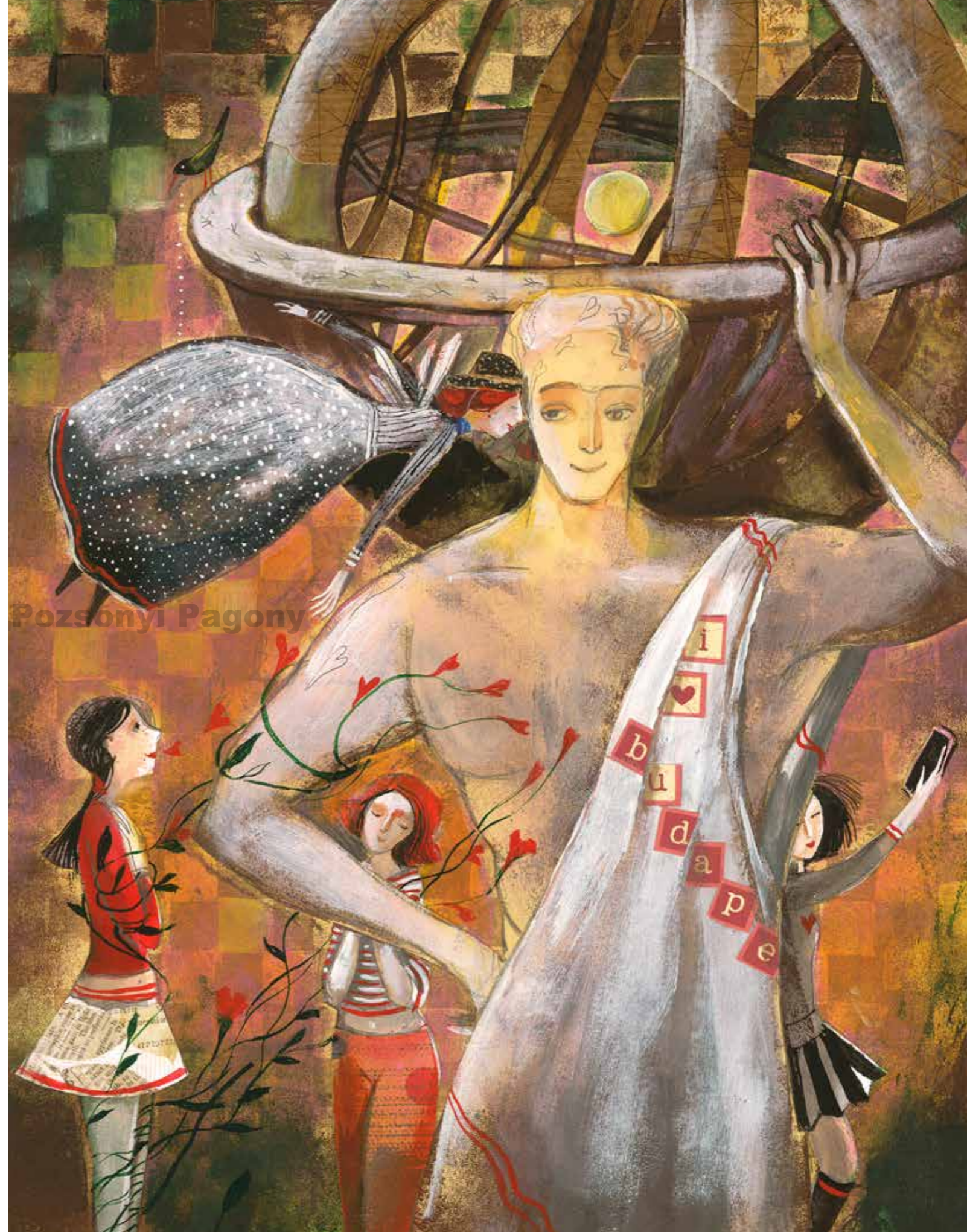
- Ugye, szomorú történet? - derült fel a pesszimista fűz.

- Szomorú is, vidám is - sóhajtott az öreg platán, és közelebb hajolt a többiekhez. Suttogva mesélt, köré gyűltek a rigók, a cinkék, a galagonyabokrok.

Volt egyszer a városban egy nagy, régi ház. Ütött-kopott, rózsaszínű épület volt, homlokzatáról itt-ott hiányzott a vakolat. Mégsem volt nála szebb ház a földkerekségen: ablakainak két oldalán karcsú szoborleányok álltak, erkélyeit marcona szoborfiúk tartották. Udvarán focizott az Újpest utánpótláscsapata, erkélyein nénik üldögéltek nap-hosszat. Az első emeletén lakott egy híres gitáros, a másodikon egy híres felfedező, a harmadikon meg egy híres öreg néni, aki olyan öreg volt, hogy már maga sem tudta, miről is híres.

Szép volt a régi ház, szépek voltak a szoborfiúk és a szoborkisasszonyok, de a legszebb mégis egy kőből faragott szoborkirályfi volt, aki a nagy, üveges kapu mellett állt, és a vállán egyensúlyozta a világmindenséget. Ott állt, mióta világ a világ: vállán nyugodott a földgolyó, a földgolyón egy oszlop, az oszlopon egy boltív, a boltíven az egész ház, erkélyestől, lakóstól, szoborkisasszonyostól. Gránitból faragott hátának meg sem kottyant a világmindenség, gránitkarja el nem fáradt, gránitlába el nem macskásodott. Így állt a ház kapujában mozdulatlanul évekig, évtizedekig, évszázadokig.

Szép volt a kőből faragott királyfi, nem csoda, hogy szerelmes volt belé fél Budapest. Nemcsak a csivitelő rigók meg a copfos diáklányok, de még a néhanapján arra járó tündérek is. A kőből faragott királyfi

mindig elpirult kicsit, ha kuncogva elhaladtak mellette, de nem mozdult, tartania kellett a földgolyót.

Egy márciusi napon aztán furcsa tavaszi szél kerekedett, friss szagokkal, sosem hallott zenékkal lett tele a város. A hegyen virágok nyíltak a téli havak és latyakok helyén. A kőből faragott királyfi arra ébredt, hogy egy szemtelen tavaszi napsugár a hónalját csiklandozza.

– Hagyd abba, te napsugár, vagy rézdrótot hajlítok belőled! – fenyegetőzött a királyfi, de hiába. A márciusi napsugár tovább csiklandozta, és úgy kacagott, ahogy csak a márciusi napsugarak tudnak.

– Na, megállj csak! – gondolta a királyfi, mert igencsak felbosszantotta ez a szemtelenség. Vett egy nagy levegőt, nyújtózott egyet, megropogtatta a nyakát, és leemelte a válláról a világmindenséget.

olvasópéldány © Pozsonyi Magyar

– Ne mozdulj, ne forogj, maradj itt, ahová teszek! – mondta neki szigorúan. – Mindjárt visszaveszek a vállamra, csak előbb elkapom azt a kóbor napsugarat.

A kőből faragott királyfi elkért a harmadikon lakó híres gitárostól egy régi zongorát, a híres felfedezőtől egy régi bőröndöt, a híres öreg nénitől meg egy macskaszagú vén fotelt. Egymás tetejére állította őket, tartsák kicsit a világmindenséget helyette. Azzal elindult, hogy elkapja a napsugarat, és rézdrótot hajlítson belőle.

Ugyanezen a reggelen egy vízitündér úszott a Duna közepén. Kócos, türkizkék haja lobogott a vízben, szavára néha lassítottak, máskor nekiiramodtak a hullámparipák. Mindig rohant, sohasem állt meg, hisz a folyó sem állhat meg egy percre sem: karján folyton pörgött a türkizkék kilométer-számláló. A Tisza mellett született, úszni is ott tanult, de bejárta már a fél világot keresztül-kasul: hajtotta a hullámokat sebes sodrású patakban, hömpölygő folyamban, tengeri viharban. Minden kikötőben volt egy királyfi, aki hiába epekedett utána, mert ha felbukkant valahol, a gyors folyású vizekkel tovább is állt azon nyomban. Ezen a napon egyenesen Bécsből érkezett, és úgy tervezte, estére eléri a Fekete-tengert. Minden bizonytalán így is történt volna, ha a szemébe nem süt a tavaszi nap a Lánchíd meg a Margit híd között.

A vízitündér becsukta a szemét, egy pillanatra elengedte a gyeplőt, és lefékezett a Duna közepén. Amikor aztán kinyitotta a szemét, olyan szépet látott, mint még soha életében! A Gellért-hegyen lila virágok nyíltak, a pesti oldalon egy utcazenész harmonikázott, a Lánchíd oroslánjai integettek neki nagy kőmancsaikkal. Az Erzsébet hídon autók és buszok rohantak át Pestről Budára, Budáról Pestre, a rakparton egy bronzból öntött költő szomorkodott, a Margit-szigeten tavasztündérek sürgölődtek. A vízitündér nézte, nézte a várost, és

nem tudott betelni a szépségével. Hullámparipái türelmetlenül dobogtak kék lábukkal, rázták hófehér sörényüket, de ő rájuk sem hederített. Gondolt egy merészet, kikapcsolta a türkizkék kilométer-számlálót, és a Lánchíd lábánál kiúszott a partra.

- Csak egy kicsit megnézem a várost - kiáltott vissza a nyihogó hullámoknak -, egy óra múlva megyünk tovább!

Miután a vízitündér kilépett a partra, először is keresett egy cipőboltot, és vett magának egy katicás tornacipőt. (Mindig is vágyott egy tornacipőre, csak hát a folyóban nem vette volna hasznát.) Azon nyomban könnyű lett a lépte, úgy érezte, elsétálna így a világ végére is. Először csak a Vörösmarty térig sétált, aztán az Oktogonig, aztán észre sem vette, és máris ott volt a Hősök terén. Az Állatkert előtt evett egy hamburgert, a tónál köszönt a kacsáknak, aztán nekiiramodott, hogy körbefussa a Ligetet. Azaz nekiiramodott volna, ha egy alattomos kátyúban meg nem botlik, és ki nem ficamodik a bokája.

A vízitündér feltápászkodott, és elbicegett az első padhoz, ami útba esett a Ligetben. Elüldögélt ott egy ideig, ízlelgette az ismeretlen fájdalmat. Tíz perc sem telt belé, és a bokáján akkorára dagadt a ficam, hogy le kellett vennie a katicás tornacipőt.

- Hát hogy fogok én így estére a tengerhez érni? - sóhajtott kétségbeesetten, és a Lánchíd lábánál toporzékoló, fújtató, türelmetlen lovaira gondolt. - Ha legalább el tudnék bicegni a földalattiig...

Így gondolkodott, sopánkodott magában a tündér, amikor hirtelen megremegett a föld. A hang az Andrássy út felől érkezett, és egyre erősödött: mintha egy kőszikla görögne, egy hegy omlana, egy vulkán készülne kitörni. A vízitündér el nem tudta gondolni, mi lehet ez a nagy égszakadás-földindulás, míg meg nem látta a kanyarban a kőből faragott királyfit.

A kőből faragott királyfi akkor már órák óta üldözte a szemtelen napsugarat, de csak nem tudta elkapni, hogy rézdrótot hajlítson belőle. Végigfutott pedig a Duna-parton, át a Lágymányosi hídon Budáról Pestre, aztán vissza Pestről Budára, körbefutotta a Margit-szigetet, felmászott a Gellért-hegyre, szalomozott a belvárosi utcákon, de hiába. Épp a Ligethez ért, amikor felhők kezdtek gyülekezni az égen, és a szemtelen napsugárnak örökre nyoma veszett.

A kőből faragott királyfi leült egy padra és dühösen fújtatott.

- Holnap reggel elkapom! - esküdözött lihegve.

- Holnap reggel már a tengernél kellene lennem! - kapott észbe a vízitündér a szemközti padon.

Megpróbált lábra állni, de hiába: a bokája már akkora volt, mint egy japán gömbhal felfúvódva. Nem volt más választása, vett egy nagy levegőt, és átkiáltott a kőből faragott királyfinak.

- Kérem, uram - kezdte udvariasan -, felvenne a vállára?

- Van is eszemben - morogta a királyfi. - Épp most tettem le a világegyetemet.

- De nekem mindenképp el kell jutnom a Dunába még ma este - a tündér szája sírásra görbült. - És különben is, sokkal könnyebb vagyok, mint a világegyetem.

A kőből faragott királyfi eddig úgy el volt foglalva az üldözéssel meg a napsugárral, hogy meg sem nézte rendesen a vízitündért. Pedig igen szép volt, ahogy ott ült kifecamított bokájával, kócos, türkizkék hajával,

szelíd tekintetével. Ami azt illeti, tényleg nem tűnt nagyon nehéznek. A királyfi nagyot sóhajtott, de mivel úriember volt, beadta a derekát.

Nem tudom, pontosan mikor történt a varázslat. Akkor-e, amikor a tündér először átkarolta a nyakát, vagy hamarabb, amikor felsegítette rá a katicás tornacipőt, esetleg később, amikor már lefelé baktattak a Lövölde téren. Az mindenesetre tény, hogy a tavaszi szél vidáman fütyült, a Liget fái idő előtt kirügyeztek, és még a nap is előbújtt a felhők mögül, amikor a kőből faragott királyfi a hátára vette a vízitündért. Csakugyan könnyű volt, sokkal könnyebb, mint a világegyetem.

Mire a Dunához értek, nehezen ment már a búcsúzás.

- Köszönöm, hogy elhozott - motyogta a vízitündér.

- Igazán semmiség - hümmögte a királyfi.

- Hát akkor... a viszontlátásra! - suttogta a vízitündér. Zavarában egyik lábáról a másikra állt, mire meg kellett kapaszkodnia a királyfi vállában, mert kis híján összeesett a fájdalomtól.

A királyfi szerencsére nem engedte el, erősen tartotta, és morgott valamit maga elé.

- Nem gondolja, hogy okosabb lenne...?

- Mi lenne okosabb? - nézett fel rá a tündér.

- Itt maradni - mondta ki végül a királyfi. - Csak amíg meg nem gyógyul a lába.

- Okosabb lenne - bólintott a tündér boldogan.

Így esett, hogy a vízitündér nem oldozta el hullámparipáit a Lánchíd lábától, és a kőből faragott királyfi sem ment vissza a régi házhoz, hogy a vállára vegye a világmindenséget. Állt mozdulatlanul a föld, állt a folyó, állt az idő.

Először csak üldögéltek hosszan a parton, és kavicsokat dobáltak a mozdulatlan vízbe. Másnap történeteket meséltek egymásnak: a tündér a világról, amit bejárta, a királyfi a világról, mely a vállán nyugodott.

Harmadnap megszámozták a csillogó kvarcszeplőket a királyfi kőből faragott hátán (egészen pontosan 34 562 darab szeplője volt). Negyednap új szavakat találtak ki, amiket rajtuk kívül nem értett senki más. Az ötödik napon fél lábon álltak, mint a gólyák (a tündér a bokaficam miatt, a királyfi együttérzésből), a hatodikon óvatosan elsétáltak a Lövölde térre, és ettek egy gofrit dupla tejszínhabbal. Hetednapra teljesen meggyógyult a tündér lába, mehetek immár akárhová.

Nemsokára tele lett a lábnyomukkal a város. Utaztak villamoson és földalattin, koncertre jártak a Népstadionba, régi lemezeket hallgattak, vagy csak heverték a Királydombon hanyatt fekvé, és arról álmodoztak, milyen jó is lenne egy sötétpiros kisbusszal átszelni Amerikát. Az emberek néha megállították őket az utcán, hogy: *Kis-kezitcsókolom, nem szeretnék alkalmatlankodni, de olyan szépeknek tetszenek lenni, hogy csuda!* Ilyenkor azonnal megnézték egymást a legközelebbi kirakatüvegben, hogy vajon tényleg olyan szépek-e, és megállapították, hogy tényleg.

Nagy boldogságukban észre sem vették, hogy Budapesten megállt az idő. A focicsapatok mindig döntetlent játszottak, a rügyek nem bomlottak virággá, a langyos szeleket nem váltotta fel a kánikula, a költöző madarak nem költöztek el. Úgy látszott, örökre ott maradt a városban a tavasz. Így telt el észrevétlenül három vagy harminc vagy háromszáz esztendő.

Egy nap aztán a kőből faragott királyfi váratlanul táviratot kapott a régi házból: lehangelődött a zongora, recseg-ropog a bőrönd, inog a macskaszagú vén fotel, igazán ideje lenne már visszavennie a vállára a világmindenséget. Elszomorodott erre a királyfi, hisz nem felejtette el a régi házat egy percre sem, jól tudta, hogy ott a helye a történetek, az emlékek, a focicsapatok, a szoborkisasszonyok között. A vízitündér is tudta, hogy már régen el kellett volna indulnia a tenger felé. Lovai minden hajnalban türelmetlenül nyihogtak a Lánchíd lábánál, és minden szellő, minden madár, minden robogó vonat arra emlékeztette: itt az idő.

Szomorúan ültek a Lövölde téren, kezükben leolvadt a gofiról a tejszínhab.

- Itt maradhatnál a szárazföldön - szólalt meg hirtelen a kőből faragott királyfi. - Gyakran meglátogatnálak, elmesélném neked az összes vidám meg szomorú történetet, elénekelnék néha egy-egy dalt. Lehetne itt a téren egy szökőkút vagy egy medence vagy egy madáritató.

A vízitündér belegondolt, majd még jobban elszomorodott.

- Láttál-e már hullámot megállni? Én szökőár és vízesés és tavaszi zápor szeretnék lenni. Ha kerti tó lennék, nem lenne más dolgom, mint visszaverni mások tükörképét. Belepne az iszap, kiszáritana a nyári nap. Pocsolya lenne belőlem, békalencsével tele. De tudod mit? Inkább te gyere velem a folyóba! Elviszlek a tengerbe, onnan

meg az óceánba. Megmutatom a színes halakat Indonézia partjainál, és hanyatt fekvé bámuljuk majd a déli égbolt csillagait.

A kőből faragott királyfi nagyot sóhajtott.

- Láttál-e már kősziklát a folyóban? Először hajszálvékony repedések lesznek rajta, aztán darabokra törik, végül apró kavicsá gömbölyül. Most nagy vagyok és erős: a folyóban kavics lennék, gyerekek kacsáznának velem, és soha többé nem vehetnék a vállamra.

Nem szóltak többet, némán lóbálták a lábukat reggelig.

Azon a napon véget ért a három vagy harminc vagy háromszáz évig tartó tavasz. A rügyekből virágok lettek, a virágokból gesztenyék, körték, madárcseresznyék. A nyár forróságot hozott, az ősz hideg szeleket, a tél szakadatlan hófúvást. Újra forgott az idő kereke, szaladt a folyó, visszakerült a helyére a világegyetem.

A vízitündér nekiiramodott, hogy tovább járja a világot: szakadó eső lett, nyári vihar, őszi zivatar. Jégtáblákat úsztatott a norvég fjordok között, hullámparipáival végigvágta a Nílust, a Szajná, az Amazonast. De ahányszor kősziklát, vulkánt, kavicsot látott, nehéz lett a szíve, mintha kőből volna az is. Hiába epekedtek utána a part menti hercegek, hiába próbálták megnevetetni a színes halak, karján hiába pörgött vidáman a kilométer-számláló: semmi sem enyhíthette a bánatát.

- Nem értem, mi van veletek - korholta ilyenkor a vágató hullámparipákat. - Hova rohantok ilyen szélesebesen? Képtelenség tartani ezt a tempót!

- Épp úgy rohanunk, mint azelőtt. Te lettél lassabb, te lettél más-milyen - nyihogták a hullámok.

A vízitündér sértetten húzta fel az orrát, de legbelül tudta jól, hogy a hullámoknak igazuk van. Nem okozott már örömet neki a száguldás, fárasztotta a vihar, és minden nappal egyre nagyobb és nehezebb lett a szívében a kő. Éjszakánként, amikor nem látta senki, felúszott

a víz felszínére, nagyokat kortyolt a friss levegőből, hanyatt feküdt, és Amerikáról álmódott. Hogy milyen jó volna a fejét egy szeplős vállra hajtani, és egy sötétpiros kisbusszal végigrobogni az autópályán.

Amikor a kőből faragott királyfi visszavette a vállára a világegyetemet, a városban azon nyomban beindult az élet. A Népstadiont felfalta egy gépsárkány, a Fradi megverte az Újpestet, a régi utcákat átnevezték meg vissza. Úgy megváltozott a város, hogy rá sem lehetett ismerni. Más lett a nagy, régi ház is: szépséges homlokzatáról nem hullott már a vakolat, mert a híres felfedező, a híres gitáros meg a híres öreg néni együtt felújították az egészet. Az udvarán, a focipálya helyén kék és rózsaszín hortenziák nyíltak, tágas lakásaiba új családok, új zenék, új emlékek költöztek. Ablakaiban kuncogva hajladoztak a karcsú szoborkisasszonyok, erkélyeit büszkén tartották a marcona szoborvitézek. Nagy, üveges kapuja mellett egyenes derekával, szomorú szemével ott állt a kőből faragott királyfi, és bármilyen nehéz is volt, meg sem billent a vállán a világegyetem. Mozdulatlanul állt a nyári melegben, az őszi szélben, a téli hófúvásban. De ahányszor esőt, záport, zivatart látott, könnyes lett a szeme, mintha eső zuhogna abból is.

- Nem tudom, mi történt veled - morogta ilyenkor a vállán a világegyetemnek. - De sokkal nehezebb vagy, mint azelőtt.

- Nagy tévedés - vitatkozott a világegyetem. - Te változtál meg, te lettél izgága. Én éppen olyan nehéz vagyok, mint azelőtt.

A kőből faragott királyfi összeszorította a fogát, és nem szólt többet. Jól tudta, hogy a világegyetemnek igaza van. Nem mozdult meg, mégis úgy érezte, mintha patak csörgedezne a szívében, mintha minden tavaszi napsugár a hónalját csiklandozná, mintha a lába futni, a karja ölelni akarna. Ha lehunyta a szemét, egy hosszú, kanyargós autópályáról álmódott, és egy türkizkék hajú lányról, aki a vállára hajtja a fejét. Így telt el újabb három vagy harminc vagy háromszáz

esztendő. A vízitündér teleszomorkodta a világot, amit bejárt, a kőből faragott királyfi meg a világot, amely a válán nyugodott. És minél többet szomorkodtak, annál inkább átkozták a tavaszt, amiért egymásra emlékeztette őket. Hideg szelek keltek akkor a sóhajukból, sűrű, tejfehér ködök a fájdalmukból, jégpáncél a szívük keménységéből. És tél lett akkor a világban, a városban, a Ligetben, olyan hosszú tél, mintha sosem lenne vége.

Závoczki Endréné, a legöregebb platán itt abbahagyta a mesét. Csend volt a Ligetben, csak a zúzvara csilingelt a szélben az ágakon.

- És azután? - ugrott fel egy kíváncsi feketerigó. - Mi történt azután?

- Semmi - könnyezett a pesszimista fűz. - Sosem lesz tavasz, én mondom, sosem.

- Maga csak hallgasson, maga semmit sem tud az életről! - horkant fel Závoczki Endréné, és kérge alatt mintha mosolyra húzódtak volna a ráncok.

Ahogy mondtam, tél volt a földön, a városban, a Ligetben, jég és hó és zimankó és didergés. Ám egy kora márciusi reggelen, amikor a vízitündér épp a Lánchídnál siklott át a Duna jege alatt, egyszer csak betelt a pohár.

Nem tudom, varázslat volt-e, ami történt, de annyi bizonyos, hogy a tündér hirtelen fázni kezdett a folyóban, és amikor lebukott a mélybe, ijedten vette észre, hogy nem kap levegőt. A szemét csípte, tenyerét kiáztatta a víz, karján megállt a türkizkék kilométer-számláló. Ugyanezen a reggelen a kőből faragott királyfinak váratlanul elgyöngült a karja, elmacskásodott a lába, és úgy érezte, fejére omlik a világegyetem. Gránitból faragott bőre rózsaszín lett, tenyerét feltörte a földgolyó. Le is kellett tennie, hisz nem tudta tovább tartani. Nagyot nyújtózkodott,

beleköpött a tenyerébe, és futni kezdett a folyó felé. Épp időben ért oda, hogy kihúzza a Duna közepén kapálózó, türkizkék hajú lányt.

- Úgy látszik, most már mindig maga fog engem megmenteni - köhögte a lány hálásan.

- Úgy - bólintott a fiú, és a hátára vette a csuromvizes tündért.

Azon a reggelen az olvadó jég alatt gazdátlan hullámparipák nyargaltak végig a Dunán. És mire kibújt a felhők közül az első márciusi napsugár, nem állt a szépséges régi ház kapujában más, csak egy díszes oszlop, az oszlopon egy cserép lila virág, a virágok között meg ott forgott a földgolyó. Az arra járók ma is megbámulják, le is fényképezik, és hümmögve ilyeneket mondanak, hogy: *Nahát, milyen érdekes ez a modern építészet!*

Mire az öreg platán a mese végére ért, vidám szellő kelt a Ligetben. Tóth Mancika nagyot nyújtózkodott, és lerázta magáról a zúzmarát. A korcsolyázótó jegén nagy tócsákban vigyorgott a napfény.

- Csak azt tessék még megmondani - ugrált a kíváncsi feketerigó Závoczki Endréné hintázó ágán -, hogy mi lett velük azóta! Hová tűnt a vízitündér meg a kőből faragott királyfi?

Závoczki Endréné sértődötten rázta meg csupasz koronáját.

- Honnan tudjam én azt? Emberré lettek, és kész. Annak sem rosszabb lenni, mint fának.

- De vajon eljutottak Amerikába? - álmodozott Tóth Mancika.

- Na, az azért már happy endnek is túlzás lenne - morgott a pesszimista fűzfa.

Závoczki Endréné is így gondolhatta, mert nem szólt többet. De azért legbelül, a téli kérge alatt benne is megmoccant valami. Talán csak a tavaszt érezte meg az ízületeiben, de ebben a percben azt kívánta, bárcsak költöző madár lehetne, hogy fölülnézetből tekinthesse a világra.

Úgy képzelte, a világ másik felén egy hosszú autópálya fut, végig a messzi Amerika nyugati partja mentén. Madártávlatból szürke szalag csupán, amelyen apró bodobácsnak látszik a sötétpiros kisbusz. A volánnál széles vállú fiatalember ül, orrán szemüveg, ölében térkép. Szeplői nem csillogó kvarcpöttyök, hanem emberszeplők, vállán a világegyetem helyett egy kócos fej nyugszik. El is zsibbad a karja, de nem meri megmozdítani, nehogy a türkizkék hajú lány felébredjen.

Így száguldanak végig a parton, jobbról a sziklák kísérik őket, balról az óceán.

A Macskaherceg kilencedik élete

Van egy város a Tisza partján.

Illetve a Tisza és a Maros partján.

Egészen pontosan a Tisza és a Maros szögletében.

Úgy is hívják furcsa beszédű lakói: Szöged.

Idegenek, felnőttek, jöttmentek szemének épp olyan, mint a többi: ugyanolyan emberek szállnak le nap mint nap a pályaudvarán, zötyögnek villamosain, rohannak, sietnek, fontoskodnak az utcáin, anélkül, hogy tudnák, hova is érkeztek, hol is zötyögnek, hol is fontoskodnak valójában.

Ezek a felnőttek, idegenek és jöttmentek sohasem hallottak a Móravárosi Manók Titkos Társaságáról, például. Soha sem láttak még tarjáni tízemeletesben fájós lábú óriást. Soha nem vették komolyan a Boszorkány-sziget beszédes nevét, nem lestek meg tiszavirágot, és fogalmuk sincs, miről pletykáltak egy márciusi hajnalon a hajdanvolt hölgyekből lett gesztenyefák.

- Van valami új hír, drágám? - érdeklődött mintegy mellékesen Lamberg Rozália, a rangidős gesztenyehölgy.

- Csak a szokásos, drágám - sóhajtott Schmitt Jolánka, a madár-cseresznye. - A tavasz késik, a varjak egyre szemtelenebbek, a derekam hasogat...

- Én hallottam valamit - suttogott nagy titokzatosan egy fiatal gesztenye. - A Mátyás téri tölgyek szerint a Macskaherceg feleségül akarja venni Alinkát, a tündért.

- Ugyan drágám, ez képtelenség! - hördült fel Lamberg Rozália. - Nyilván rosszul hallotta. Alinka a legszebb tavasztündér a környéken, a Macskaherceg meg... nos, mindannyian tudjuk, hogy a Macskaherceg egy címeres gazember.

- Egy pernahajder! - visította Schmitt Jolánka.

- Egy csibész! - kontrázott egy galagonyabokor.

- Egy széltoló! - tette hozzá a déli szél.

- Alinka soha nem választaná a Macskaherceget - összegzett Lamberg Rozália, és ezzel a maga részéről lezárták tekintete a beszélgetést.

Való igaz, Alinka volt akkoriban a legszebb tavasztündér az egész Mátyás téren, az egész Alsóvárosban, de az is lehet, hogy az egész világon. Finom kis kezével egyenként bontogatta ki az összes babarózsát, nefelejcsét és aranyesőt, selymesre simogatta a húsvéti barkát, és olykor tréfásan meglibbentette az alsóvárosi barátok csuháját. Alinkát mindenki szerette a Mátyás téren. Nemcsak a tölgyfák meg az aranyesőbokrok, de még a templomi kőangyalok és a szigorú arcú szentek is. Vasárnap délben, a mise után gyakran beszökött hozzájuk, tavaszillatot csempészett Leopold, a vén orgona sípjába, és igazi napsugárral festette újra az angyalok kopottas glóriáját.

Amikor aztán Alinka eladósorba került, egyik napról a másikra kérőkkel telt meg a Mátyás tér: napsugárhercegekkel, cserebogár úrfiakkal, jó családból való manókkal és csíkos pulóveres bölcsészhallgatókkal. Az egyik bársonyszárnyat hozott aranyhímzéssel, a másik áttetsző holdsugárszöttest, a harmadik versekből hajtogatott papírrepülőt. Alinka próbálgatta, próbálgatta a szárnyakat, de bizony egyikkel sem esett olyan jól a repülés, mint a megszokott, gyerekkori szitakötőszárnyon. A bársony túl méltóságteljes, az arany túl nehéz, a holdsugár túl könnyű, a vers meg... nem sokat ér, ha nem elég eredeti.

- Minek nekem új szárny, miért nem tarthatom meg a régit? - pityergett egy este Alinka tündérnagyanyja vállán. - Itt-ott szakadt kicsit, de megvarrom, néhány évig még jó lesz!

- Alinkám, tudod, hogy ha egy tündér megházasodik, új szárnyat kap a férjétől. Ez a szokás. Ki látott már felnőtt tündérhölgyet gyerekkori szitakötőszárnyal?

- Akkor nem megyek férjhez soha! - toppantott Alinka, és kiviharzott az ajtón.

A kérők lehajtott fejjel, lógó orral hagyták el a Mátyás teret, vert seregként vonultak végig a Szentháromság utcán, amikor a tömeggel szemben, oldalkocsis motorkerékpáron, szokás szerint késve megérkezett a Macskaherceg. Majdhogy el nem gázolta a kiviharzó Alinkát.

- Kisasszony! Nem lát a szemétől? - üvöltött a Macskaherceg.

- Maga közveszélyes örült! - visított a tündér.

Két nap múlva kihirdették az esküvőt.

- De hisz az egy piperkőc! - sápítóztak az orgonabokrok.

- Egy pojáca! - nyekeregte a templomkapu.

- Egy szélhámos! - bólogattak a verebek.

- Egy gazember! - mennydörögték a harangok.

- Ismertem egy újszegedi lápi tündért, annak is házasságot ígért - ingatta friss hajtásait Lamberg Rozália. - Aztán a menyegző előestéjén eltűnt, a menyasszony meg bánatában elment tiszavirágnak...

- Én is hallottam hasonlót - suttogta Schmitt Jolánka, a madárcse-resznye. - De az egy emberlánnyal esett meg a Szivárvány utcában. Elcsavarta a fejét az a semmirekellő, aztán se szó, se beszéd, továbbállt. Szegény kislány közben megöregedett, de azóta is várja... Minden reggel kitesz a lépcsőházba egy tányér friss tejet.

Így telt el az a réges-régi március a Mátyás téren, sírás-rívással, rimázkodással, fenyegetőzéssel, de hiába. Alinka a Macskaherceget választotta. Pedig tudott róla mindent, az összes pletykát, példázatot és rémtörténetet. Tudta, hogy éjjel ezüstszürke kandúr alakjában járja a háztetőket, beles a lányok ablakán és pihe-puha álmodorombol a szívükbe, tudta, hogy nappal emberalakot ölt, hogy a történeteinek a fele sem igaz, és hogy reggel a tükör előtt gyakorolja a jellemző kis félmosolyt. Alinka tudta, hogy a Macskaherceg egy szélhámos, egy pernahajder, egy pojáca - és tudta, hogy ő az egyetlen, aki súlyos bársony és csillogó arany helyett kalandos, csodás és rettenetes történetekből sző majd neki tarka, könnyű szárnyat az esküvőre.

Ne gondoljuk, hogy a Macskaherceg nem akarta feleségül venni Alinkát! A Macskaherceg már a lápi tündért is feleségül akarta venni, meg Szabó Irmát is a Szivárvány utcából, és ki tudja még, hány tündért, hercegnőt és emberlányt.

- Ez lesz az utolsó éjjeli kóborlásom - gondolta mindig az esküvő előtt. - Még egyszer bekukkantok az ablakokon, még egyszer szerenádozom a denevérekkel, még egyszer meglátogatom a kedvenc kéményeimet. Azután visszaváltozom emberré, és soha többé nem öltök macskagúnyát. Csak még ma éjjel. Csak még egyszer utoljára.

Így volt ez aznap este is. Alinka az alsóvárosi templom sötét karzatán üldögélt és a vénséges vén orgonával pörölt.

- Leopold! Hamis! Nem hallja, hogy hamis?!

- Mindig így játszom a nászindulót - morogta az orgona. - Az elmúlt kétszáz évben senki sem reklamált.

- De ez az én nászindulóm! Az én esküvőm! Azt akarom, hogy gyönyörű legyen!

- Minden esküvő gyönyörű - felelt az orgona -, legalábbis a galambok ezt mondják. Ami engem illet, én mindig is meglehetősen unalmasnak találtam. Ostoba egy szertartás. Bezzeg egy szép temetés! Bezzeg a Mozart-rekviem!

Alinka nagy múgonddal összehajtogatta babarózsaszíromból szőtt fátylát, majd ismét kiterítette. Aztán megint összehajtogatta. A Macskaherceg utolsó kóborlására gondolt. Ahogy puha lépteivel szinte röpül a tócsás földek fölött, ahogy még egyszer végigsuhan a Tisza-parti mellvéden, ahogy a Kárász utcai palotatetőkön szökell, és huncutul rákacsint a teliholdra. Ahogy bekukkant valamelyik belvárosi királykisasszony ablakán. De visszajön. Bármilyen szép is az a királykisasszony, reggelre visszajön, mert megígérte. Erre gondolt Alinka az esküvője előtti éjjelen, míg végül lassan elnyomta az álom.

A Szentháromság utcai gesztenyefák egy lyukas fityingbe nem fogadtak volna, hogy a Macskaherceg visszatér. Volt is nagy ámuldozás meg szájtátás meg hümmögés, amikor kora hajnalban végigbiciklizett közöttük.

- Csókolom, Róza néni! Üdvözlöm, Jolánka! Nagyon sietek! Ma van az esküvőm!

Alinka a Mátyás téren várta, talpig rózsaszíromban. Olyan szép volt, hogy még a megsavanyodott vén szigeti boszorkányok is zokogva borultak egymás nyakába, amikor meglátták. A pletykás rigók a fél várost összecsődtették a nagy eseményre: a banyákon kívül jelen volt még a móravárosi manók küldöttsége, három tarjáni óriás (ők sajnos nem fértek be a templomba), a szelek és az esők tündérei, a verebek,

zöldikék, rozsdafarkúak, a katicabogarak és a bodobácsok, továbbá minden rendű és rangú mutatványos és szemfényvesztő nép, akik az idő tájt lakták az Alsóvárost. A Macskaherceg klakkcylinderben, nyaka körül hosszú, csíkos sállal olyan volt, mint egy mesebeli királyfi.

- Soha többé nem öltök macskagúnyát - ígérte, és a megrendült násznép zokogásban tört ki. Leopold életében először egyetlen hamis hang nélkül játszotta végig a nászindulót, amin a kőangyalok úgy meglepődtek, hogy kis híján kirepültek a rózsablakon. Alinka büszkén viselte új, tarka, meséből szőtt asszonyszárnyát, és bátran állíthatjuk, hogy ezen a márciusi hajnalon az egész földkerekségen nem volt nála boldogabb tavasztündér.

Telt-múlt az idő, eljött a nyár, kivirágzott a Tisza. A házaspár kiköltözött egy hosszú lábú, Tisza-parti házba, onnan bámulták a felhőket, heverték a stégen, és krimiket olvastak egész nap. Ősszel fogócskáztak az avarban, télen szánkóztak a töltésen. Ám ahogy közelített a tavasz, Alinkának egyre több dolga akadt. Bimbót fakasztani, barkát cirógatni, fiatal szeleket röplésre oktatni... Egy szó, mint száz, egy áprilisi este Alinka elindult, hogy tavaszi virágruhába öltöztesse az alsóvárosi cseresznyefákat.

- Csak kora reggel jövök - mondta a Macskahercegnek búcsúzól. - Tudod, a cseresznyefák milyen hisztisek. Illegnek-billegnek, nyafognak órákig, nem is tudom, hogy leszek kész reggelre...

Azzal elviharzott.

A Macskaherceg a Holdat bámulta. Meg a háztetőket. Beleszimatolt a friss tavaszi levegőbe - a tér felől alvó virágok illata érkezett, a templomból tömjén, a Szivárvány utcából egy tányér langyos tej, a Tisza felől a fiatal víz szaga, lefekvéshez készülődő királylányok hajának illata a belvárosból, az egyetem felől selymes cigarettafüst... Szimatolt, szaglászott a Macskaherceg, és hipp-hopp, már meg is feledkezett

az ígéretéről. Macskagúnyát öltött, és neki-vágott az éjszakának.

Alinka hajnalhasadáskor érkezett haza. Nem sírt, nem kiabált, nem toporzékolt, csak tüzetesen szemügyre vette a puha homokban sor-

jázó macskamancsnyomokat.

- Mi megmondtuk előre - sóhajtoztak az orgonabokrok.

- Tudtam, tudtam, úgy tudtam - nyögte a templomkapu.

- Mi figyelmeztettünk! - sajnálkoztak a verebek.

- Hiába, hiába - kongtak a harangok.

- Csend legyen! - toppantott Alinka, és futni kezdett. Futott végig a Tisza-parton, leelőzte a komótosan zötykölődő első villamost, kis híján elgázolt egy alvajáró óriást, és meg sem állt a Boszorkány-szigetig.

A Boszorkány-szigeten - amint az nyilvánvaló - boszorkányok élnek. Igaz, az utóbbi időben már nem kotyvasztanak siklóból pörköltet, bodobácsból levest, gyereksírásból desszertet. Inkább visszahúzódnak az odvas fák mélyébe, pókfonálon telegrafálnak naphosszat, és a legújabb tündérdivaton élcelődnek. Ezen a hajnalon, miután jól kiptykálták a város összes lakóját, épp lefekvéshez készülődtek.

Alinka meglassította lépteit, mivel még soha nem járt egyedül a Boszorkány-szigeten.

- Talán mégsem ez a megoldás - gondolta. - Talán haza kellene mennem.

De ekkor már késő volt.

- Nicsak, nicsak, nicsak! Csak nem a tavasz kákabélú kis hírnöke? A könnyű léptű kis szárnyas jószág? A boldogan-élnek-míg-meg-nem-halnak kisasszony? - rikkantotta mögötte egy fülsértő hang.

Alinka megpördült. Egy egészen apró, kövérkés öregasszony hingtázott a szomorúfűz egyik ágán. Csíkos kombinéja meg-meglibbent, kurta kis lábai ritmikusan lendültek előre-hátra.

- Én... azt hiszem, én már megyek is - motyogta Alinka, de úgy érezte, a szomorúfűz gyökerei béklyóként tekerednek a lábára.

- Ha már eddig elmerészkedtél, maradj! - vihogott az öregasszony. Szeme fehérje kivillant az arcát borító zuzmók és gyökerek közül. - Meséld el szépen Agónia néninek, mi bánt!

Alinka összeszedte minden bátorságát, és a banya szemébe nézett.

- Átkot szeretnék mondani.

- Átkot? Ugyan miféle átkot mondhatna egy tavasztündér? Ez a legjobb vicc, amit valaha hallottam.

- Igenis, tudunk átkot mondani! Tündérnagyanyám mesélte! - macskodott Alinka.

- Hát, jó - vont a vállát a banya. - Ha tündérnagyanyád mesélte, akkor bizonyára úgy is van. Hanem egy ilyen átok sokba kerül ám...

- Mindegy, mibe kerül - türelmetlenkedett Alinka.

- A tündér, aki egyszer átkot mond, nem lehet tündér soha többé. A tündér, aki átkot mond, nem tud többé bimbót kibontani, kacagással rügyet fakasztani, divatos szíromruhát tervezni a cseresznyefának. A tündér, aki átkot mond, soha többé nem repülhet.

- Átkot szeretnék mondani! - toppantott Alinka, és lecsatolta a hátról tarka, meséből szőtt szárnyát.

- Ahogy kívánod, ostoba kisasszony!

A banya sárga szeme megvillant, és Alinka különös forróságot érzett a torkában. Hiába is akarta volna visszatartani, furcsa, ijesztő, ismeretlen szavak ugráltak, táncoltak a szájában, éjszakaízű és tintakeserűségű jelzők, metaforák és hasonlatok, sértett asszonyok nyelvén hömpölygő, guruló, zuhogó szavak.

Amikor aztán befejezte, iszonyatos lett a csönd.

A banya elégedetten vigyorgott.

- Szép átok volt, példaszzerű átok! Most menj haza, feküdj le, és mire felkelsz, azt sem fogod tudni, ki az a Macskaherceg!

Alinka így is tett: hazabaktatott, lefeküdt, felkelt. És mire felkelt, egyáltalán nem tudta, ki az a Macskaherceg. Nem tudta, hogy a tarjáni tízemeletesekben óriások laknak. Nem tudta, melyik pincében tartják titkos összejöveteleiket a móravárosi manók. Ásítva, bal lábbal kelt fel, elgyalogolt a kisboltig, vett két kiflit meg egy fél kiló paradicsomot, nem köszönt a gesztenyefáknak, és nem cirógatta meg a frissen kipattant rügyeket. Arcát nem tartotta bele a simogató szélbe. Emberlány lett, mint a Mátyás téren bárki más, és nem tudta, örökre elfelejtette, hogy szárnya volt egykor, és tavasztündér volt valaha.

Ugyanezen a reggelen, amikor a Macskaherceg éhesen és kimerülten hazaérkezett, behúzódott a lépcsőházi homályba, hogy újra felvegye emberalakját. De hiába, az átok megfogant. Nem tudott többé kibújni az ezüstös macskabundából.

A Macskaherceg világgá indult. Látták a Szentháromság utcai gesztenyefák, a katicák és a rozsdafarkúak, hümmögtek a móravárosi manók, összesúgtak a tarjáni óriások, de senki sem tartóztatta. Tudták, mit jelent, ha valakit megátkozik egy tavasztündér.

- Nincs még egy ilyen város a világon - nézett vissza a Macskaherceg, amikor elhagyta a városhatárt. - Máshol nincsenek tündérek, banyák, óriások. Máshol csak emberek vannak, emberek és macskák. Halálra fogom unni magam.

- Ebben az esetben hamarosan találkozunk - vihogott fel egy vékonyka, idegesítő hang a Gyevi temető felől.

A Macskaherceg odanézett: maga a Halál üldögélt a temető kőkerítésén, vékony lábait lógázta és forralt bort kortyolgatott.

- Ugye, tudod, komám, hogy mostantól kilenc életed van?

- Kilenc?

- Mint a macskáknak általában.

- Ó, hogy azt a cirmos kutyafáját! - káromkodott a Macskaherceg. A jövőjére gondolt, és elke-seredett.

- Kilencszer fogom halálra unni magam, kilencszer egymás után.

Azzal hátat fordított a vihogó Halálnak, és puha léptekkel elindult a Nagyvilágba.

A Macskaherceg persze tévedett, amikor azt gondolta, hogy csak az ő Tisza-parti városában élnek tündérek, banyák és óriások. Tündérek, banyák és óriások természetesen mindenhol élnek, szerte a Nagyvilágban.

Teltek a napok, hónapok, évek, és a Macskaherceg bejárta a Nagyvilágot. Utazott velocipéden és automobilon, expresszvonalon, gőzhajón, zeppelinén.

San Franciscóban kis híján elgázolta egy sötétpiros kisbusz, egy atlanti-óceáni szigeten találkozott az aszfaltrajzokkal, akiket elmosott

az eső. A Himalája tetején meghívott kávézni egy öregembert meg egy nyugdíjas tündért, Világvége alsón meghallgatta az őszi szél dalát, Firenzében megleste, hová tűnnek éjjel a festményekről a kisjézusok. Látott csöndet, pálmafát, margarétamezőt és tengert.

És mert kilenc élete volt, nyolcszor mutatott fityiszt a Halálnak.

Amíg a Macskaherceg a Nagyvilágban vándorolt, a rozsdafarkúak, a manók, az óriások szótlánul nézték végig, ahogy Alinkából vénés ges vén anyóka lett, halkán hümmögő, zsörtölődő zongoratanárnő. Mert Alinkának csak egyetlen élete volt. Mátyás téri házában a zongoraszéken gubbasztott naphosszat, nem pletykálgott a piacon, nem kiabált a téren focizó fiúkkal, nem köszönt a ministránsoknak. Mindennap végigbicegett a Szentháromság utcán, de soha többé nem hallotta meg, miről pletykálnak a gesztenyefák.

- Javíthatatlan, mondom én, javíthatatlan - harsogta a Macskahercegre utalva Lamberg Rozália, a rangidős gesztenyehölgy. Az utóbbi időben egyre többet harsogott, hátha az anyókévé töpörödött Alinka egyszer mégis meghallja.

- Szélhámos! Pernahajder! - visszhangozták a hársak, a tölgyek, a madárcseresznyék.

- Hölgyeim - csillapította a társaságot egy elegáns platán a Széchenyi térről -, lassan száz éve köszörülnek a nyelvüket azon a szerencsétlen fiún.

- Nyolcvankettő! - csattant fel Lamberg Rozália. - Egészen pontosan nyolcvankettő. - Vajon igaz a hír, hogy visszatért?

A hír igaz volt. Már két napja olvadt, amikor a Macskaherceg megérkezett a Mátyás térre. Senki sem tudott az érkezéséről, nem várták szöke

copfos szűzleányok a városhatárban, de még az Alsóvárosi Pacsirták Műkedvelő Dalárdája sem készült új műsorral a tiszteletére.

- Elfelejtettek - gondolta a Macskaherceg, míg farkaszemet nézett a tükörcépével egy pocsolójában. - Ráadásul tegnap még nem volt ott ez a fehér csík a jobb szemem alatt. Öregszem.

A Macskaherceg állt a pocsolója fölött, és grimaszokat vágott. Összeráncolta, majd kisimította cirmos homlokát. Félig lehunyta sárgászöld szemét. Kacsintott. Sok hiú és piperkőc macskát ismerünk, de a Macskaherceg mindegyiken túltett.

- Hátha így is megismer - töprengett. - Hátha...

És besurrant a Mátyás tér 6. zöldre festett ajtaján.

Az idők során Alinka háza is megvénült: ablakai megvakultak, tarka falai megszürkültek, a sarkokba egész városokat szőtt egy művészi hajlamú pók. Kávé-, levendula- és öregségszag töltötte be a valaha tágas, napfényes lakást. A szoba közepén fenyegetően állt egy hatalmas, fekete zongora - a zongoraszéken egy kislány lógázta a lábát, Alinka egyetlen tanítványa.

- Dó, ré, mi, fá, szó, lá, ti, dó! Nem hallom a skálát! - kiabált Alinka a konyhából, ahol éppen tejeskávét főzött.

A Macskaherceg összerezzen az ismerős hangra, és gyorsan bebújt a kopott, zöld fotel alá. Onnan leste, ahogy Alinka tálcával a kezében becsoszog - a valaha élt legszebb tavasztündér aprócska lett és áttetsző, mint az üveg, háta meghajlott, hosszú ujjai meggöcsörtösödtek... A Macskaherceg mégis úgy látta, semmit sem veszített a szépségéből.

A kislány megitta a tejeskávét, majd újra skálázni kezdett.

- Dó, ré, mi, fá, szó, lá, ti, dó! És most előlről az egészet! - vezényelt Alinka.

A Macskaherceg kibújt a fotel alól, hogy jobban lásson. Óvatosan osont át a szobán, és már majdnem sikerült eltűnnie az ablakot takaró bársonyfüggöny mögött, amikor a kislány felkiáltott:

- Alinka néni! Egy macska!

- Dó, ré, mi, fá... ne álljunk meg, tartsuk a tempót, ne bámészkodjunk! - énekelte Alinka, le sem véve a szemét a fekete-fehér bilentyűkről.

- Bejött egy macska! - bizonygatta a kislány a függöny felé mutatva, de a nehéz bársony meg sem moccant. - Az előbb még ott volt! A függöny mögött!

- Macska, macska, no persze... Mindent kitalálnak, hogy megússzák a skálázást.

- De tényleg ott volt!

- Legközelebb mi lesz, dinoszaurusz? Vagy vérszívó denevér? No, eredj haza, vége az órának! És el ne felejts gyakorolni! - dohogott Alinka, miközben kitessékelte a kislányt.

Gondosan bezárta az ajtót, és leült a zongoraszékre. Illetve leült volna, ha nem ül már azon valaki más: egy vénséges vén, girhes, ezüstszürke kandúr.

Alinka nem lepődött meg. Amióta megvénült, különös álmai voltak egy városról, amely nagyon hasonlított az övére, de tündérek, banyák és óriások lakták. Álmodott egy dohogó, öreg templomi orgonáról, pletykáló gesztenyefákról, pincékben bujkáló manókról. És álmodott egy macskáról is, egy ezüstszürke bundájú, sárgászöld szemű, szépséges macskáról, épp olyanról, amilyen ez a kóbor jószág lehetett száz évvel ezelőtt.

- Cicc-cicc! - hívta Alinka a macskát, teletöltött egy porceláncsészt tejeskávéval, és letette a földre.

- Hálásan köszönöm! - udvariaskodott a Macskaherceg, bár tudta, hogy Alinka egy szót sem ért a macskanyávogásból.

Az öregasszony zongorázni kezdett, a girhes kandúr az ölébe telepedett, így telt el a délután.

A Mátyás teret már régen megette a sötét, amikor a Macskaherceg egy ismerős, éles, vihogó hangra ébredt.

- Üdv újra itthon, komám! - maga a Halál üldögélt a hintaszékben, lógázta a lábát, és forralt bort kortyolgatott. Mintha el sem telt volna az a nyolc macskaöltő.

- Semmi dolgod velem - fújta a Macskaherceg. - Még nincs itt az idő.

- Ezúttal nem is érted jöttem. Habár, ahogy így elnézlek, az a nap is vészesen közeleg - viccelődött a Halál.

- Fordulj fel! - viccelődött a Macskaherceg.

- Ugye, tudod, hogy nemsokára megtörik az átok? Az utolsó életedben úgy tűnik, újra ember leszel. Már ameddig, ugyebár.

- Miket beszélsz?

- Az átok csak addig tart, amíg él az, aki mondta - vihogott a Halál, és a zongorára borulva alvó Alinkára mutatott.

- Felejtsd el! - pattant fel a Macskaherceg. - Alinka tündér, és a tündérek fölött nincs hatalmad!

- Tündér volt, komám, tündér volt. Odaadta a szárnyát egy átokért. Nagyon jól tudta, mit vállal. De még ha visszaszerezned is a szárnyát: ki látott már vénséges vén, hajlott hátú, göcsörtös ujjú tavasztündért?

A Macskaherceg futott. Futott végig a Tisza-parton, leelőzte a komótosan zötykölődő utolsó villamost, kis híján elgázolt egy alvajáró óriást, de meg sem állt a Boszorkány-szigetig.

- Agónia! - kiáltotta, illetve köhögte inkább, mert úgy kifulladt a futásban, hogy azt hitte, menten meghal. - Agónia, tudom, hogy otthon vagy!

- Nicsak, nicsak, nicsak! - dugta ki zuzmókkal borított arcát a szomorúfűz odvából a banya. - Csak nem a puha léptű kalandor, a kilencéletű világutazó? Rettenetesen nézel ki. Megvénültél.

- Add vissza a feleségem szárnyát! Most! - szedte össze magát a Macskaherceg, miközben futó pillantást vetett az arcképére egy tócsában. - Nem is nézek ki olyan rettenetesen.

- Hogy te milyen ostoba vagy! - kuncogott Agónia. - Hiszen nemsokára úgymint megtörik az átok. Alinka meghal, te meg újra ember leszel.

A Macskaherceg összeszedte minden erejét, felugrott, és elkapta a banyát.

- Ha nem mondd meg azonnal, mit kell tennem, hogy Alinka újra tündér legyen, esküszöm a cirmos mindenségre, hogy kikaparom azt a sunyi sárga szemedet!

- Megmondom én, persze hogy megmondom! - kapkodott levegő után Agónia. - Te vagy a férje, neked hatalmadban áll, hogy új szárnyat csinálj neki. De jól vigyázz, az új szárny csak akkor lesz kész, ha te sem haragszol rá, és a tündér is teljes szívéből megbánta az átkot!

- Csak reggelig adj időt! - kérte a Macskaherceg a Halált, aki még mindig ott hintázott Alinka szobájának sarkában.

- Legyen - vont vállat a Halál, és kilépett a csukott ajtón. - De amint felkel a nap, visszajövök.

A Macskaherceg nézte az alvó, szuszogó Alinkát. Ősz haja kontyba csavarva, arcán a szuszogás ütemére moccantak a sírás és a nevetés ráncai. A Macskaherceg felugrott a zongora tetejére, és hozzáfogott, hogy új szárnyat meséljen Alinkának.

Mesélt egy autópályáról Amerikában, ahol összeölelkezik a hegység és a tenger.

Mesélt a szigetről, ahol az aszfaltrajzok élnek, akiket elmosott az eső.

Mesélt a múzeumról, ahol éjjel leugranak a festményekről, játszanak, szaladgálnak, és olykor csodát is tesznek a kisjézusok.

Mesélt a Világvégéről, ahová ritkán jár csak az expresszvonal.

Mesélt a suszterről, aki hétmérföldes csizmát készített egy nyugdíjas tündérnek.

Mesélt a csendről, a margarétamezőkről, az ördögszekerekről a szélben.

És mesélt egy tavasztündérről, akit Alinkának hívtak, és akit egy hűvös márciusi napon kis híján elgázolt az oldalkocsis motorkerékpáron érkező Macskaherceg.

Már hajnalodott, amikor a Macskaherceg meséje a Boszorkányszigethez ért. A nap már készülődött a láthatáron, a Halál egy hintában várakozott a Mátyás téren.

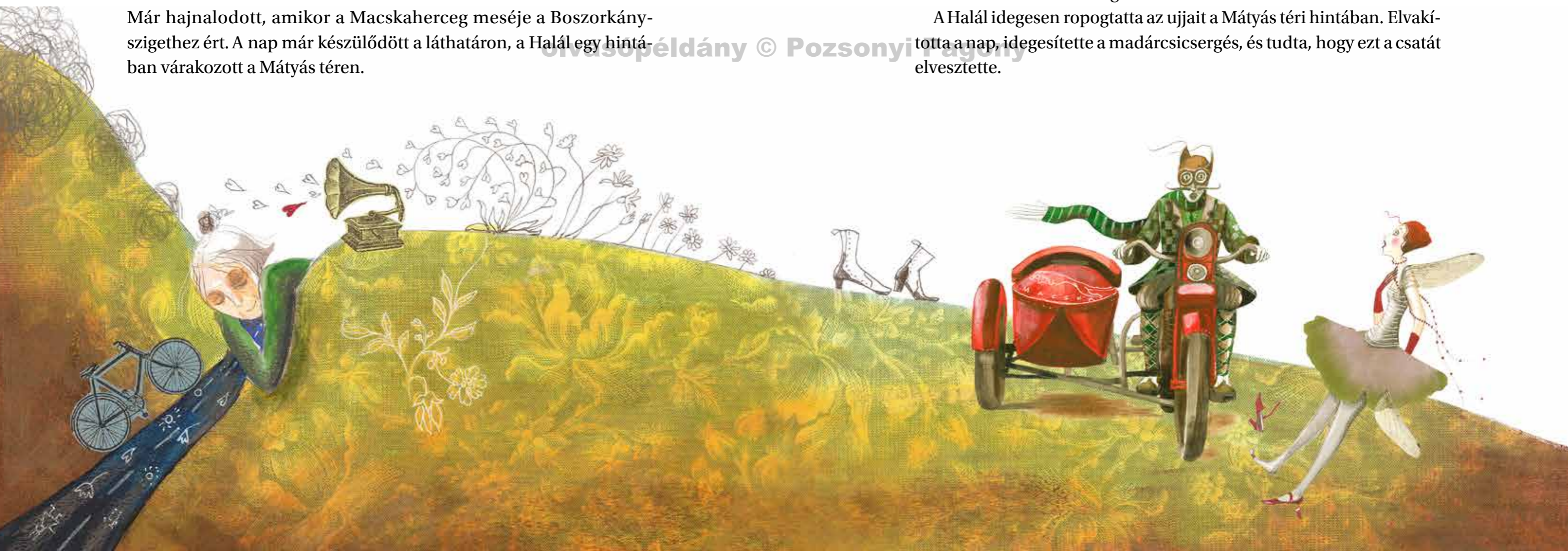
„– A tündér, aki egyszer átkot mond, nem lehet tündér soha többé. A tündér, aki átkot mond, nem tud többé bimbót kibontani, kacagással rügyet fakasztani, divatos szíromruhát tervezni a cseresznyefának. A tündér, aki átkot mond, soha többé nem repülhet.

Átkot szeretnék mondani! – toppantott Alinka, és lecsatolta a hátáról tarka, meséből szőtt szárnyát.”

Itt tartott a Macskaherceg a mesében, amikor felkelt a nap. Sugarai beragyogták a pókhálós kis házat, körbetáncolták a sarkokat, a zongorát, a hintaszéket, majd megállapodtak Alinka arcán. Az öregasszony kinyitotta a szemét, a Macskahercegre nézett, és halkán megszólalt:

– Nem volt ennél az Alinkánál ostobább tündér az egész földkerekségen. Lám, majdnem száz év kellett hozzá, hogy ezt belássa. Pedig hányszor próbáltak üzeni neki a gesztenyefák, hányszor visített a fülébe direkt hamisan az orgona!

A Halál idegesen ropogtatta az ujjait a Mátyás téri hintában. Elvakította a nap, idegesítette a madárcsicsergés, és tudta, hogy ezt a csatát elvesztette.

Van a tágas Nagyvilágban egy város, a városban egy tér, a téren egy ház. A házban egy vénséges vén anyóka lakik egy vénséges vén öregúrral, mindennap végigcsoszognak a Szentháromság utcán.

- Állítólag - hajol közel Schmitt Jolánkához Lamberg Rozália - éjjelente a városban kóborolnak. Micsoda skandalum!

- Nemcsak a városban, de a háztetőkön is! Az ő korukban! - suttogja a madárcseresznye. - A saját szememmel ugyan nem láttam, de a platánok szerint minden áldott éjjel elindulnak, átrepülnek a Tiszaparti mellvéden, megpihennek a kedvenc kéményeiknél, és szerenádolnak a denevérekkel. Egy hajlott hátú, göcsörtös ujjú, szárnyas öregasszony meg egy girhes, vén, ezüstszürke kandúr!

Akinek van szeme hozzá, és nem tud aludni éjjel, bármikor megpillanthatja őket a szemközti háztetőn.

olvasópéldány © Pozsonyi Pagony

olvasópeldány © Pozsonyi Pagony

olvasópéldány © Pozsonyi Pagony